

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 6 juli 2010 in zaak nr. 08/33073 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 juli 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 augustus 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven, in hun onderlinge samenhang gelezen, klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het standpunt van de staatssecretaris in het besluit van 15 augustus 2008, dat de vreemdeling bij terugkeer naar Iran als bekerende christen niet reeds vanwege diens bekeringsactiviteiten een reëel risico op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling loopt, gelet op het thematisch ambtsbericht inzake de situatie van christenen en homoseksuelen in Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 (hierna: het ambtsbericht van mei 2009) en een rapport van Farsi Christian News Network (hierna: FCNN) van 19 januari 2009 (lees: 18 januari 2009), ondeugdelijk is gemotiveerd; dat het beleid ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom, neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000, nr. 2007/15, (hierna: het WBV 2007/15), gelet op het ambtsbericht van mei 2009 en voornoemd rapport van FCNN, kennelijk onredelijk is; en dat - mede nu godsdienstvrijheid een door het EVRM beschermd recht is - er geen grond is voor het oordeel dat van de vreemdeling mag worden verwacht dat hij in zijn land van herkomst afziet van bekeringsactiviteiten teneinde een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te voorkomen en dat zodanige grond niet kan worden afgeleid uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) Z. en T. tegen Verenigd Koninkrijk, van 28 februari 2006, nr. 27034/05, RJ&D ECHR 2006-III, JV 2006, 274. Hiertoe voert de minister aan dat, samengevat weergegeven, de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat van hem mag worden verwacht dat hij zich in zijn land van herkomst terughoudend opstelt wat het verrichten van bekeringsactiviteiten betreft en

het in het WBV 2007/15 neergelegde beleid ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom, gelet op de na de inwerkingtreding van dit beleid verschenen ambtsberichten, waaronder het ambtsbericht van mei 2009, nog immer actueel is.

2.2. De rechtsvragen die in de grieven worden opgeworpen, heeft de Afdeling reeds beantwoord in haar uitspraak van 4 oktober 2010 in zaak nr. 200902318/1/V2; www.raadvanstate.nl). In aanvulling hierop wordt overwogen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat van hem geen terughoudendheid kan worden verwacht wat het verrichten van bekeringsactiviteiten in zijn land van herkomst betreft en dat uit voornoemd arrest van het EHRM van 28 februari 2006 niet kan worden afgeleid dat deze terughoudendheid niet mag worden verwacht van vreemdelingen teneinde een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling te voorkomen. Wel kan uit dit arrest worden afgeleid dat het in artikel 9 van het EVRM neergelegde recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst de Verdragsstaten er niet toe verplicht vreemdelingen bescherming te bieden reeds omdat dezen hun godsdienst in hun land van herkomst niet op gelijke wijze kunnen uitoefenen als in de Verdragstaat waar om toelating is verzocht. Aldus staat artikel 9 van het EVRM er op zichzelf genomen niet aan in de weg dat de minister voormelde terughoudendheid van de vreemdeling mag verwachten. Uit de uitspraak van 4 oktober 2010, die ook in dit geval van toepassing is en waarbij de Afdeling blijft, en voormelde overwegingen, volgt dat de grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 15 augustus 2008 worden getoetst in het licht van de daartegen door de vreemdeling aangevoerde beroepsgronden, voor zover deze nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling heeft betoogd dat hij als tot het christendom bekeerde voormalige moslim, hetgeen afvalligheid impliceert, bij terugkeer naar Iran een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling loopt. Ter toelichting heeft hij verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van juli 2008 (hierna: het ambtsbericht van juli 2008), het ambtsbericht van mei 2009, het 'International Religious Freedom Report 2007' van het US Department of State van 14 september 2007, brieven en berichten van Amnesty International van 11 juni 2008, 7 juli 2008 en 17 september 2008, een internetartikel van 25 september 2008, een bericht van het Islamic Republic News Agency van 21 december 2008, een rapport van FCNN van 18 januari 2009, een persbericht van Open Doers van 27 januari 2009 en verklaringen van de Raad van de Europese Unie van 26 september 2008, 25 mei 2009 en 5 juli 2009.

2.4.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober 2010 in zaak nr. 200910124/1/V2; www.raadvanstate.nl) is er geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris in de in ondermeer het ambtsbericht van juli 2008 en het ambtsbericht van mei 2009 weergegeven informatie aanleiding heeft moeten zien om tot het christendom bekeerde

voormalige moslims uit Iran aan te wijzen als groep van wie de enkele bekering tot het christendom voldoende is voor statusverlening.

De informatie uit de overige hiervoor onder 2.4 weergegeven stukken komt in wezen overeen met de informatie in het ambtsbericht van juli 2008 en het ambtsbericht van mei 2009, zodat er geen grond is voor het oordeel dat de staatssecretaris zich in het besluit van 15 augustus 2008 ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij als tot het christendom bekeerde voormalige moslim bij terugkeer naar Iran een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling loopt.

2.4.2. Het betoog faalt

2.5. Bij zijn betoog dat hem als tot het christendom bekeerde voormalige moslim ten onrechte geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, heeft de vreemdeling voorts een beroep gedaan op de door de Tweede Kamer der Staten Generaal aangenomen moties van haar leden Rouvoet en Van der Staaij van 7 november 2000 (Kamerstukken II, vergaderjaar 2000 2001, 19 637, nr. 546) en van haar lid Anker c.s. van 3 juli 2008 (Kamerstukken II, vergaderjaar 2007-2008, 19 637, nr. 1210).

2.5.1. Deze beroepsgrond faalt reeds, omdat moties uitsluitend van betekenis zijn in de politieke verhouding tussen de Tweede Kamer der Staten Generaal en de regering en geen rechten of verplichtingen in het leven roepen waarop de vreemdeling zich kan beroepen.

2.6. Nu in hetgeen overigens is aangevoerd geen nieuw gebleken feiten of omstandigheden zijn gelegen en zich evenmin een relevante wijziging van het recht voordoet en voorts niet is aangevoerd dat sprake is van bijzondere feiten en omstandigheden, als bedoeld in rechtsoverweging 45 van het arrest van het EHRM Bahaddar tegen Nederland, van 19 februari 1998, nr. 145/1996/764/965, JV 1998/45, is er in zoverre voor rechterlijke toetsing van het besluit van 15 augustus 2008 geen plaats.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 juli 2010 in zaak nr. 08/33073;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

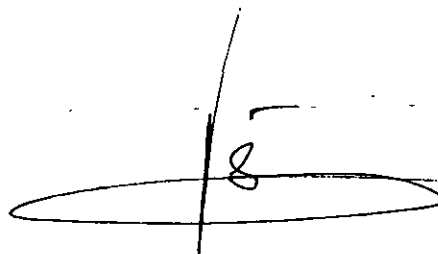
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 januari 2011

154-610.

Verzonden: 19 januari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 08/33073

V-nr:

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____ van Iraanse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. S. Coenen, advocaat te Utrecht

en:

de minister (voorheen de staatssecretaris) van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.H. Kras, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 augustus 2008 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 27 september 2007 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afgewezen. Op 12 september 2008 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 10 september 2009. Eiser is verschenen, bijgestaan door mr. B.A. Palm, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook was ter zitting aanwezig teneinde eiser nader bij te staan.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

Bij beslissing van 25 mei 2010, verzonden 26 mei 2010, heeft de rechtbank het onderzoek heropend, teneinde eiser in de gelegenheid te stellen zijn originele doopakte te overleggen. Van die gelegenheid heeft eiser bij brief van 3 juni 2010 gebruik gemaakt. Verweerder heeft bij brief van 21 juni 2010 meegedeeld te persisteren bij het ter zitting ingenomen standpunt. Partijen hebben toestemming gegeven de zaak zonder nadere zitting af te doen. De rechtbank heeft het onderzoek vervolgens gesloten.

2. Feiten

Dit is eisers tweede asielaanvraag. De eerste aanvraag is ingediend op 28 juni 2007 en is afgewezen bij besluit van 5 juli 2007. Die afwijzing staat in rechte vast sinds de uitspraak

van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 24 augustus 2007 (nr. 200705501/1).

3. Asielrelaas

Eiser heeft aan zijn eerste asielaanvraag het volgende relaas ten grondslag gelegd. Eiser vreest vervolging wegens overspel. Hij was getrouwd en had een relatie met een getrouwde vrouw. In 2005 zijn zij beiden gearresteerd en enkele uren vastgehouden. De aanhouding had te maken met illegale cd's met verboden muziek. Op 10 mei 2007 heeft de echtgenoot van eisers vriendin eiser en zijn vriendin betrappt. Eiser en zijn vriendin zijn vervolgens gevlucht. Eisers vriendin is in Duitsland terecht gekomen en heeft daar asiel aangevraagd.

Eiser heeft ter onderbouwing van zijn tweede asielaanvraag het volgende aangevoerd. Hij is bekeerd tot het christendom. Eiser heeft daartoe een kopie van een doopakte overgelegd, waaruit blijkt dat hij op 12 augustus 2007 is bekeerd en een lidmaatschapsbewijs van de Stichting Perzische Kerk Kores. Ook heeft eiser een kopie van zijn identiteitsboekje overgelegd en een brief van de Duitse advocaat van de vriendin van eiser en een foto van hem en zijn vriendin. Ten slotte heeft eiser, bij het zwaarwegend advies van 28 september 2007, nog een kopie van een dagvaarding overgelegd.

4. Standpunten partijen

1. Verweerder heeft eisers tweede asielaanvraag afgewezen onder verwijzing naar artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en daartoe het volgende gesteld.

Het is in rechte vast komen te staan dat eiser terecht is tegengeworpen dat hij geen reisdocumenten heeft overgelegd en niet gedetailleerd, coherent en verifieerbaar heeft kunnen verklaren omtrent zijn reisroute. Eiser heeft bovendien geen nieuwe documenten overgelegd of nieuwe verklaringen afgelegd. Ook staat in rechte vast dat eisers relaas met betrekking tot zijn buitenechtelijke relatie niet geloofwaardig is. Eiser heeft geen nieuwe feiten en omstandigheden naar voren gebracht welke nopen tot een herziening van die conclusie. Eiser heeft foto's overgelegd en een document met betrekking tot de asielaanvraag van zijn vriendin in Duitsland. Dit maakt voorgaande niet anders. Eiser had alle relevante stukken in de eerste procedure kunnen overleggen en heeft dat niet gedaan. Bovendien kan op basis van de overgelegde stukken niet de conclusie worden getrokken dat eiser met die vrouw een buitenechtelijke relatie heeft.

Ook de overgelegde kopie van de dagvaarding maakt het oordeel van de rechtbank in de eerste procedure niet anders. Van eiser kon worden verwacht dat hij alle relevante documenten in de eerste procedure overlegde. Ook kan de echtheid van het document niet worden vastgesteld. Eiser heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid om een origineel document te overleggen.

Dat eiser lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) en een aanpassingsstoornis met depressieve stemming, brengt niet mee dat hij bij uitzetting een risico zou lopen in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Eiser kan evenmin een geslaagd beroep doen op Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 (WBV) 2007/15. Het is namelijk niet aannemelijk dat eiser bij terugkeer naar Iran een risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM enkel op grond van zijn bekering tot het christendom. De problemen die eiser zegt eerder te hebben ondervonden in Iran zijn niet geloofwaardig bevonden. De conclusie dat eisers relaas ongeloofwaardig is en dat hij niet in

aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, blijft dan ook ongewijzigd.

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd.

Eiser ziet niet in hoe hij redelijkerwijs, afgezien van zijn verklaringen, nog ander bewijs kan verkrijgen om de authenticiteit van de overgelegde dagvaarding en de juistheid van zijn reisroute nader te onderbouwen.

Nu verweerder eisers bekering heeft aangemerkt als een nieuw feit en zijn aanvraag inhoudelijk heeft beoordeeld, kon verweerder niet zonder meer stellen dat de dagvaarding niet leidt tot de conclusie dat eiser bij terugkeer problemen zal ondervinden, omdat het een kopie betreft. Gesteld noch gebleken is dat de kopie niet van dermate kwaliteit is dat deze niet op authenticiteit kan worden onderzocht. Het stuk vermeldt bovendien een dossiernummer. Het besluit is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

Eiser vreest bij terugkeer voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM wegens zijn buitenechtelijke relatie.

Subsidiar stelt eiser dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM vanwege zijn bekering. Uit het thematisch ambtsbericht situatie christenen en homoseksuelen in Iran van mei 2009 (hierna: het thematisch ambtsbericht) blijkt dat de Iraanse autoriteiten in de verslagperiode strenger zijn gaan optreden tegen bekeerlingen en actieve bekeerders, zoals eiser. Het door verweerder aangehaalde toetsingskader van WBV 2007/15 is inmiddels achterhaald. Eiser heeft gewezen op de motie van de ChristenUnie, welke op 5 juli 2009 is aangenomen. Zolang niet duidelijk is hoe de motie moet worden uitgevoerd, heeft verweerder eisers aanvraag ten onrechte in de AC-procedure afgedaan. Door te volstaan met een enkele verwijzing naar WBV 2007/15 heeft verweerder het besluit ook onzorgvuldig voorbereid. Het verrichten van bekeringsactiviteiten valt onder de vrijheid van godsdienst, zoals ook door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is bevestigd in Z. en T. vs. het VK (LJN: AW8907).

Daarnaast wijst eiser op het nieuwe wetsvoorstel om bij afvalligheid de doodstraf op te kunnen leggen. Ook al is het wetgevingsproces nog niet afgerond, men gaat ervan uit dat de Raad van Hoeders het wetsvoorstel wel zal goedkeuren. Uit een nieuwsbericht van Irna News Agency van 20 december 2008 zou overigens blijken dat die goedkeuring al heeft plaatsgevonden op 3 december 2008. Uit een nieuwsbericht van Amnesty International van 17 september 2008 blijkt dat de rechterlijke macht het Iraanse Wetboek van Strafrecht niet nodig heeft om bij afvalligheid de doodstraf op te leggen.

Bij brief van 7 augustus 2009 overlegt eiser een brief van de psychiater van eiser. De brief dient ter onderbouwing van eisers standpunt dat terugkeer naar Iran een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Bij terugkeer is suicide niet uitgesloten.

3. Verweerder heeft in het verweerschrift nog het volgende gesteld. Het is aan eiser om de authenticiteit van een document aannemelijk te maken. Bij een fax of kopie is dat niet mogelijk. Verwezen wordt naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 23 oktober 2006 (LJNAZ1390) en de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2005 (LJN: AT3430). Verweerder kon volstaan met een verwijzing naar het voornemen voor wat betreft de bekering. In de zienswijze is daarover immers met geen woord gerept.

Verweerder verwijst naar de brief van de staatssecretaris van 21 oktober 2008 in reactie op de motie van de ChristenUnie. De wetswijziging is geen aanleiding voor wijziging van het huidige beleid. Het wetsontwerp is nog niet goedgekeurd en is dan ook een onzekere gebeurtenis. Eisers enkele bekering is onvoldoende om een verblijfsvergunning asiel te

verlenen.

5. Overwegingen

De toepassing van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)

1.1. Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden (*nova*) te vermelden. Ingevolge het tweede lid van dit artikel kan het bestuursorgaan, wanneer er geen *nova* worden vermeld, de aanvraag zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 van de Awb afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

1.2. Indien sprake is van een herhaalde aanvraag in voornoemde zin, is de rechter gehouden om ambtshalve te bezien of door de aanvrager nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan de aanvraag ten grondslag zijn gelegd. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kan de bestuursrechter slechts indien sprake is van *nova* in deze zin aan een inhoudelijke toetsing van het besluit en de motivering daarvan toekomen. Onder *nova* moeten worden begrepen feiten en omstandigheden die na de eerdere beslissing zijn voorgevallen of die niet voor die beslissing konden en daarom behoorden te worden aangevoerd, evenals bewijsstukken van al eerder gestelde feiten of omstandigheden die niet voor de eerdere beslissing konden en daarom behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan dan is niettemin geen sprake van feiten en omstandigheden die een (hernieuwde) rechterlijke toetsing rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat wat alsnog is aangevoerd of overgelegd aan de eerdere beslissing kan afdoen, aldus de AbRS.

1.3. De rechtbank stelt vast dat de onderhavige aanvraag eisers tweede aanvraag is om verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Daarom ziet de rechtbank zich allereerst gesteld voor de vraag of eiser nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan zijn onderhavige aanvraag ten grondslag heeft gelegd.

1.4. Eiser heeft ter ondersteuning van deze asielaanvraag foto's, zijn identiteitsboekje en een brief van een Duitse advocaat met betrekking tot de asielaanvraag van zijn vriendin in Duitsland overgelegd. Ook heeft eiser een kopie van een dagvaarding overgelegd, gedateerd 20 mei 2007. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat deze stukken niet als *nova* kunnen worden aangemerkt, omdat deze stukken voorafgaand aan het eerdere afwijzende besluit van 5 juli 2007 hadden kunnen en moeten worden ingebracht. De rechtbank is van oordeel dat eiser zijn stelling dat hij de kopie van de dagvaarding niet eerder had kunnen overleggen, niet aannemelijk heeft gemaakt.

1.5. Eiser heeft verder aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd dat hij na het eerdere afwijzende besluit is bekeerd tot het christendom. Eiser heeft bij de indiening van de onderhavige aanvraag kopieën van een doopcertificaat van de Perzische kerk Kores en van een lidmaatschapsbewijs van die kerk overgelegd. Tussen partijen is niet in geschil dat de bekering heeft plaatsgevonden; verweerder heeft dit ter zitting desgevraagd uitdrukkelijk bevestigd. Eiser heeft op verzoek van de rechtbank het origineel van zijn doopcertificaat overgelegd. Op grond van een en ander is de rechtbank van oordeel dat de authenticiteit van het doopcertificaat is vastgesteld en dat de bekering een *novum* is in bovenbedoelde zin. Voorts is niet op voorhand uitgesloten dat dit feit kan afdoen aan het eerdere besluit en de

motivering waarop dat berust. Gelet hierop zal de rechtbank thans overgaan tot een inhoudelijke toetsing van het besluit.

Beoordeling van de beroepsgronden

2.1. Ten eerste is in geding of eiser – reeds vanwege het feit dat hij bekeerd christen is, die ook bekeringsactiviteiten verricht – bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. De rechtbank stelt daarbij ten eerste vast dat niet in geding is dat eiser zich als onderdeel van zijn geloofsuitoefening genoodzaakt ziet bekeringsactiviteiten te verrichten.

2.2. Eiser heeft gesteld dat de verslechterde situatie in Iran voor (bekerende) christenen tot gevolg heeft dat thans sprake is van een situatie dat eiser, enkel door zijn bekering en bekeringsdrang, bij terugkeer een risico zal lopen als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De rechtbank begrijpt eiser daarnaast aldus dat hij stelt dat – nu de situatie in Iran is verslechterd – het beleid als neergelegd in WBV 2007/15 kennelijk onredelijk is. Eiser heeft verwezen naar het algemene ambtsbericht van juli 2008 en het thematisch ambtsbericht van mei 2009, naar het International Religious Freedom Report 2007 van het US Department of State, een persbericht van Amnesty International van 11 juni 2008, een artikel van Farsi Christian News Network (FCNN) van 18 januari 2009 en een persbericht van 'Open Doors' van 27 januari 2009.

2.3. De rechtbank begrijpt verweerder aldus dat hij zich in het bestreden besluit op het standpunt stelt dat eiser niet reeds vanwege zijn bekering en bekeringsactiviteiten aannemelijk heeft gemaakt dat hij het reële risico loopt op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Dit is ook conform verweerders beleid, als neergelegd in WBV 2007/15. Verweerder heeft daarbij ter zitting eveneens gewezen naar het algemeen ambtsbericht inzake Iran van juli 2008, het thematisch ambtsbericht en de uitspraken van de Afdeling van 19 augustus 2009 (LJN: BJ6296) en 6 oktober 2009 (nr. 200902172/1/V3).

2.4. De rechtbank zal het thematisch ambtsbericht van mei 2009 alsmede de door eiser overgelegde stukken die dateren van na het bestreden besluit op de voet van artikel 83 van de Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep betrekken.

2.4.1. De rechtbank overweegt als volgt. In rechtsoverweging 2.1.3. van voormelde uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2009 is overwogen: *"De inhoud van de ambtsberichten rechtvaardigt niet de conclusie dat een vreemdeling reeds omdat hij in Nederland tot het christendom is bekeerd bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, brengt de omstandigheid dat de staatssecretaris niet heeft kunnen aangeven of, en in welke mate de in de ambtsberichten vermelde bedreigingen en intimidaties van christenen in Iran met geweld gepaard gaan en evenmin duidelijkheid heeft kunnen verschaffen over de duur van het proces van definitieve vaststelling en de goedkeuring van de bewoordingen van het wetsvoorstel niet mee dat moet worden geoordeeld dat een vreemdeling wel zodanig risico loopt."* Blijkens de uitspraak doelt de Afdeling op het ambtsbericht van juni 2007, inclusief de actualisering daarvan op 12 februari 2008, en op het ambtsbericht van juli 2008. Het thematisch ambtsbericht van mei 2009 is niet bij die beoordeling betrokken. Ditzelfde geldt voor de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling van 6 oktober 2009.

2.4.2. De rechtbank stelt ten eerste vast dat ook uit het thematisch ambtsbericht van mei 2009 blijkt dat sprake is van bedreigingen en intimidaties jegens bekeerde christenen en christenen die anderen bekeren.

Op pagina 7 staat: *"Repressie en intimidatie van christenen hebben in de verslagperiode plaatsgevonden, maar dit hing voornamelijk samen met actieve bekering van moslims"*.

Op pagina 8: *"Over in de verslagperiode gebruikt geweld tegen christenen en/of tegen tot het christendom bekeerde voormalige moslims, is weinig bekend. Wel deden berichten de ronde dat de bekeerde moslim, op 30 juli 2008 om het leven is gekomen, vermoedelijk als gevolg van letsel opgelopen tijdens hardhandig optreden van veiligheidspersoneel in burger bij een eredienst die door in zijn huiskerk in de stad Isfahan op 17 juli 2008 werd gehouden."*

Pagina 11 vermeldt: *"In de verslagperiode bleek dat de autoriteiten onverminderd streng optraden tegen bekeerders en bekeerlingen. Zo werd het hen moeilijk gemaakt in Iran te werken en te studeren. Bekend is voorts dat personen die tot het christendom zijn bekeerd, zo nu en dan dreigbrieven of dreigtelefoontjes ontvangen en dat regelmatig actieve bekeerders (tijdelijk) zijn opgepakt en ondervraagd. De meesten van hen zijn na korte tijd (soms op borgtocht) weer vrijgelaten, sommigen in afwachting van een proces. Indien men actief blijft en/of huiskerken bezoekt, bestaat de kans dat men opnieuw wordt vastgezet. Er zijn gevallen bekend waarin christenen door de Iraanse autoriteiten in de verslagperiode geen strobreed in de weg werd gelegd om te emigreren. Met name evangeliserende christenen worden nauwgezet in de gaten gehouden en vaak lastiggevallenen."*

2.4.3. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt voorts uit het thematisch ambtsbericht dat in ieder geval in de volgende gevallen geweld jegens (bekeerde en bekerende) christenen is voorgekomen.

Op pagina 13: *"Op 31 mei 2008 werd voorganger in zijn huis in Teheran gearresteerd door acht agenten op beschuldiging van apostasie en bekeringsactiviteiten. Zijn computer, cd's, printer, boeken en geld werden in beslag genomen. is eerder al in 2007 gearresteerd voor het dopen van bekeerlingen. Hij zou destijds zijn gemarteld door middel van het toedienen van elektrische stroomschokken met ernstige, blijvende gezondheidsproblemen tot gevolg."*

Op pagina 14 wordt melding gemaakt van drie personen die in mei 2008 de stad Shiraz zijn aangehouden, kennelijk vanwege hun christelijke geloofsovertuiging en hun uiting daarvan, en die ten tijde van het opstellen van het ambtsbericht nog op een onbekende plaats zouden worden vastgehouden.

Op dezelfde bladzijde is melding gemaakt van de arrestatie op 3 juni 2008 van een jong echtpaar, en Zij zouden vier dagen zijn vastgehouden en verwondingen hebben opgelopen ten gevolge van fysiek geweld, naast 'mental torture'. Eveneens op pagina 14 is vermeld dat de christelijke Koerd Shahin Zanboori op 9 augustus 2008 tijdens het evangeliseren is aangehouden. Hij werd vervolgens hardhandig ondervraagd, waarbij hij een arm en een been brak.

Op pagina 15 wordt nog vermeld dat arrestaties volgens een vast patroon geschieden: aanhouding, voor ondervraging naar een onbekende plaats afvoeren, na enige tijd al dan niet op borgtocht vrijlaten. Er worden verscheidene gevallen genoemd van christenen van wie sinds de aanhouding niets meer vernomen is.

2.4.4. In het artikel van FCNN van 19 januari 2009, dat is overgelegd door eiser, worden de volgende incidenten gemeld. Op 15 januari 2008 is een uit Nederland terugkerende christelijke asielzoeker gearresteerd en volgens rapporten ernstig gemarteld. Op 31 mei 2008 is voornoemd, gearresteerd en vervolgens 'ernstig gemarteld'. Volgens

FCNN is het eveneens voornoemde echtpaar en 'ernstig geslagen'. Op 27 juli 2008 zijn een aantal christenen gearresteerd. Een ouder echtpaar is daarbij 'ernstig geslagen'. De man is aan zijn verwondingen overleden. Op 12 augustus 2008 is de ook in het ambtsbericht genoemde gearresteerd en gemarteld.

2.4.5. Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de rechtbank dat er thans wel gevallen bekend zijn geworden van het gebruik van geweld tegen bekeerde en bekerende christenen. Deze gegevens ontbraken in de ambtsberichten waarop de Afdeling in de uitspraken van 19 augustus 2009 en 6 oktober 2009 doelt. Naar het oordeel van de rechtbank vormt de enkele verwijzing naar die uitspraken dan ook geen toereikende onderbouwing van verweerders standpunt dat actief bekerende christenen bij terugkeer niet reeds vanwege hun bekeringsactiviteiten een reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Ook de verwijzing door verweerder naar de passage in het thematisch ambtsbericht van mei 2009, waarin staat dat niet gebleken is van enige bijzondere aandacht voor terugkerende bekeerde christenen, kan niet worden aangemerkt als draagkrachtige motivering van zijn standpunt. Immers, uit die passage kan niet de conclusie worden getrokken dat problemen uitblijven indien de teruggekeerde christenen ook daadwerkelijk bekeringsactiviteiten gaan verrichten ná hun terugkeer. Verweerder heeft zich daarbij onvoldoende rekenschap gegeven van de in r.o. 2.4.3. en 2.4.4. genoemde passages uit het thematisch ambtsbericht en uit het artikel van FCNN, waaruit blijkt van geweld tegen christenen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het standpunt dat eiser bij terugkeer naar Iran als bekerende christen niet reeds vanwege zijn bekeringsactiviteiten een reëel risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM dan ook onvoldoende gemotiveerd.

2.4.6. De rechtbank is voorts met eiser van oordeel dat het beleid neergelegd in WBV 2007/15 kennelijk onredelijk is. Dit beleid vermeldt dat bekeerde christenen in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, indien zij aannemelijk maken dat zij zijn bekeerd en dat zij al problemen hadden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiël te verlenen. De rechtbank leidt hieruit af dat op grond van dit beleid het verrichten van bekeringsactiviteiten na terugkeer op zichzelf onvoldoende grond vormt om een verblijfsvergunning te verlenen. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit standpunt, gelet op de in de r.o. 2.4.3. en 2.4.4. genoemde incidenten in redelijkheid niet worden gehandhaafd. Dat de Afdeling in de voornoemde uitspraken tot een andere conclusie is gekomen, doet hieraan niet af, nu de Afdeling de bedoelde incidenten en het laatste thematische ambtsbericht niet in zijn beoordeling heeft betrokken.

3. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 3:46 van Awb. De rechtbank ziet voorts geen aanleiding om, zoals verweerder subsidiair heeft bepleit, de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten. Zij overweegt daartoe als volgt.

4. De rechtbank verwierpt het standpunt van verweerder dat van eiser mag worden verlangd dat hij van bekering van moslims afziet. Anders dan verweerder heeft gesteld, kan naar het oordeel van de rechtbank uit het genoemde arrest van het EHRM van 28 februari 2006 niet worden afgeleid dat van een asiëlzoeker mag worden gevergd dat hij een wezenlijk onderdeel van zijn geloofuitoefening achterwege laat om het risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM te ontlopen. Ten eerste wijst de rechtbank erop dat in dat arrest uitdrukkelijk is overwogen dat indien een vreemdeling om religieuze redenen een risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, hij de bescherming van het EVRM kan

inroepen. De overweging waar verweerder op doelt houdt in dat de vreemdeling, indien het hem in zijn land van herkomst weliswaar wordt bemoeilijkt zijn geloof uit te oefenen, maar niet in die mate dat hij daardoor een risico loopt als bedoeld in artikel 3 EVRM, aan artikel 9 van het EVRM, uitzonderlijke situaties dnargelaten, niet een zelfstandig recht op bescherming en dus op verblijf kan ontleen. Beperkingen in de mogelijkheid het geloof vrijelijk te belijden vormen dus alleen een uitzettingsbeletsel als degenen die zich niet aan die beperkingen houden, als gevolg van de wijze waarop die beperkingen kracht wordt bijgezet, een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM lopen. Anders dan verweerder heeft betoogd, kan uit het voorgaande niet worden afgeleid dat van een persoon verwacht mag worden dat hij zich beperkt in zijn geloofsuitoefening om een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM te voorkomen. Daarbij acht de rechtbank mede van belang dat de godsdienstvrijheid een door het EVRM beschermd recht betreft.

5. De rechtbank verklaart het beroep gegrond, vernietigt het bestreden besluit en bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen overigens door eiser is aangevoerd behoeft geen nadere bespreking.

6. De rechtbank veroordeelt verweerder als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

Zaaknummer: AWB 08/33073 inzake

Pagina 9 van 9

6. Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644,- (zegge: zeshonderdvierenveertig euro), te betalen aan eiser;

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M.I. van Meel, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 6 juli 2010.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

06 JULI 2010

Conc.: MvM

Coll.: YHK

D: C

YK

Voor kopie conform,
de griffier van de Arrondissements-
rechtbank Sector Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 3 AUG 2010	
ZAAKNR.	201007538
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr B.M. Kristel
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 6 juli 2010
met kenmerk 08/33073

Inzake:

met IND-kenmerk 0706.28.0273
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr S. Coenen
advocaat te Utrecht

Procevertegenwoordiging
Den Haag
Bardoufflaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr W. Feirweather
070-719 4135

1. Inleiding

1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam van 6 juli 2010, verzonden op diezelfde datum, met kenmerk AWB 08/33073 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 15 augustus 2008 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

1.2. Waar hier de Minister (van Justitie) wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

2. Achtergronden

2.1. Op 27 september 2007 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw Ingediend.

2.2. Bij beschikking van 15 augustus 2008, verzonden op 16 augustus 2008, heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.

2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Graven

Grief 1

3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 5.2.4.5. op pagina 7 van de bestreden uitspraak:

"Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de rechtbank dat er thans wel gevallen bekend zijn geworden van het gebruik van geweld tegen bekeerde en bekerende christenen. Deze gegevens ontbraken in de ambtsberichten waarop de Afdeling in de uitspraken van 19 augustus 2009 en 6 oktober 2009 doelt. Naar het oordeel van de rechtbank vormt de enkele verwijzing naar die uitspraken dan ook geen toereikende onderbouwing van verweerders standpunt dat actief bekerende christenen bij terugkeer niet reeds vanwege hun bekeringsactiviteiten een reëel risico lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Ook de verwijzing door verweerder naar de passage in het thematisch ambtsbericht van mei 2009, waarin staat dat niet gebleken is van enig bijzondere aandacht voor terugkerende bekeerde christenen, kan niet worden aangemerkt als draagkrachtige motivering van zijn standpunt. Immers, uit die passage kan niet de conclusie worden getrokken dat problemen uitblijven indien de teruggekeerde christenen ook daadwerkelijk bekeringsactiviteiten gaan verrichten ná hun terugkeer. Verweerder heeft zich daarbij onvoldoende rekenschap gegeven van de in r.o. 2.4.3. en 2.4.4. genoemde passages uit het thematisch ambtsbericht en uit het artikel van PCNN, waaruit blijkt van geweld tegen christenen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het standpunt dat eiser bij terugkeer naar Iran als bekerende christen niet reeds vanwege zijn bekeringsactiviteiten een reëel risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM dan ook onvoldoende gemotiveerd."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 5.2.4.6. op pagina 7 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is voorts met eiser van oordeel dat het beleid neergelegd in WBV 2007/15 kennelijk onredelijk is. Dit beleid vermeldt dat bekeerde christenen in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw 2000, indien zij aannemelijk maken dat zij zijn bekeerd en dat zij al problemen hadden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen. De rechtbank leidt hieruit af dat op grond van dit beleid het verrichten van bekeringsactiviteiten na terugkeer op zichzelf onvoldoende grond vormt om een verblijfsvergunning te verlenen. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit standpunt, gelet op de in r.o. 2.4.3. en 2.4.4. genoemde incidenten in redelijkheid niet worden gehandhaafd. Dat de Afdeling in de voornoemde uitspraken tot een andere conclusie is gekomen, doet hieraan niet af, nu de Afdeling de bedoelde incidenten en het laatste thematische ambtsbericht niet in zijn beoordeling heeft betrokken."

Grief 3

- 3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 5.4. op pagina 7 en 8 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank verwierpt het standpunt van verweerder dat van elser mag worden verlangd dat hij van bekering van moslims afziet. Anders dan verweerder heeft gesteld, kan naar het oordeel van de rechtbank uit het genoemde arrest van het BHRM van 20 januari 2008 niet worden afgeleid dat van een asielzoeker mag worden gevergd dat hij een wezenlijk onderdeel van zijn geloofsoefening achterwege laat om het risico op een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM te ontlopen. Ten eerste wijst de rechtbank erop dat in dat arrest uitdrukkelijk is overwogen dat indien een vreemdeling om religieuze redenen een risico loopt als bedoeld in artikel 3 van het EVRM, hij de bescherming van het EVRM kan inroepen. De overweging waar verweerder op doelt houdt in dat de vreemdeling, indien het hem in zijn land van herkomst weliswaar wordt bemoedigd zijn geloof uit te oefenen, maar niet in die mate dat hij daardoor een risico loopt als bedoeld in artikel 3 EVRM, aan artikel 9 van het EVRM, uitzonderlijke situaties daargelaten, niet een zelfstandig recht op bescherming en dus verblijf kan ontlenen. Beperkingen in de mogelijkheid het geloof vrijelijk te belijden vormen dus alleen een uitzettingsbeletsel als degenen die zich niet aan die beperkingen houden, als gevolg van de wijze waarop die - beperkingen kracht wordt bijgezet, een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM lopen. Anders dan verweerder heeft betoogd, kan uit het voorgaande niet worden afgeleid dat van een persoon verwacht mag worden dat hij zich beperkt in zijn geloofsoefening om een behandeling als bedoeld in artikel 3 van het EVRM te voorkomen. Daarbij acht de rechtbank mede van belang dat de godsdienstvrijheid een door het EVRM beschermd recht betreft."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten tevens rechtsoverwegingen 5.3, 5.5 en 5.6 op pagina's 7 en 8 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grieven

- 4.1. De rechtbank is naar de mening van de Minister ten onrechte en op onjuiste gronden tot het oordeel gekomen dat verweerder, vanwege de enkele omstandigheid dat hij tot het christendom is bekeerd, bij uitzetting naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

- 4.2. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van uw Afdeling dient de betreffende vreemdeling specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features") te stellen op grond waarvan er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij bij uitzetting voornoemd risico loopt. Het moet hierbij gaan om reëel risico, niet om een "mere possibility", terwijl de behandeling die de vreemdeling ten deel zal vallen "a minimum level of severity" in moet houden.

Zie onder meer:

- EHRM, 17 juli 2008, NA tegen VK, JV 2008/329;
- EHRM, 8 april 2008, Nnyanzi tegen VK, JV 2008/191;
- EHRM, 11 januari 2007, Salah Sheekh tegen Nederland, JV 2007/30;
- EHRM, 30 oktober 1991, Vilvarajah tegen VK, RV 1991,19;
- AbRS, 21 april 2010, 200909600/1, r.o. 2.3.1. e.v., www.raadvanstate.nl

- 4.3. Uit voornoemde jurisprudentie kan evenzeer worden herleid dat op het vereiste dat "special distinguishing features" moeten worden aangevoerd uitzondering bestaat indien sprake is van een zeer uitzonderlijke situatie ("most extreme case") van algemeen geweld in het land van herkomst of een deel daarvan en wanneer aannemelijk gemaakt is dat de vreemdeling behoort tot een (kwetsbare) (minderheids)groep(ering), welke systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. In het laatste geval is het niet nodig "further distinguishing features" aan te voeren en wordt aan de hand van de voorhanden zijnde algemene informatie beoordeeld of sprake is van een dergelijke groep. Omdat sprake is van een uitzondering op de hoofdregel dat verdere individuele indicaties aangevoerd moeten worden (ook wel: het individualiseringsvereiste) en vanwege de vereiste systematische blootstelling aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zal niet snel geconcludeerd kunnen worden dat sprake is van een dergelijke groep. Voor zover bekend is tot dusver in de jurisprudentie van het EHRM en van uw Afdeling alleen de in Somalië als een zodanige minderheidsgroep aangemerkt.

Zie:

- EHRM, 17 juli 2008, NA tegen VK, JV 2008/329;
- EHRM, 11 januari 2007, Salah Sheekh tegen Nederland, JV 2007/30;
- AbRS, 21 april 2010, 200909600/1, r.o. 2.3.1. e.v., www.raadvanstate.nl

- 4.4. Aan de aanwijzing als kwetsbare minderheidsgroep door de Minister ligt bovendien niet mede ten grondslag de beoordeling van de vraag of deze groep systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, als bedoeld in voormeld arrest van het EHRM van 17 juli 2008. Die beoordeling dient, zoals ook door uw Afdeling in voormelde uitspraak van 21 april 2010 is verwoord, ingeval de desbetreffende vreemdeling betoogt dat hij tot een zodanige groep behoort, nog te worden verricht aan de hand van de in dat verband ingebrachte informatie over de situatie van de desbetreffende groep en de mate waarin de leden van die groep bescherming kunnen verkrijgen tegen onmenselijke behandelingen.
- 4.5. Uit de bestreden uitspraak blijkt onvoldoende dat de rechtbank vorenstaande heeft onderkend en in haar oordeel over het beroep van verweerder heeft betrokken. In het bijzonder blijkt niet uit de uitspraak dat de rechtbank zou hebben beoordeeld of de door verweerder ingebrachte informatie tot de conclusie leidt dat christenen in Iran een groep zijn die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Immers, eerst indien dit uit de voorhanden zijnde

Informatie over christenen in Iran zou blijken zou het ontbreken van verdere individuele kenmerken verweerder niet aangerekend kunnen worden. De rechtbank heeft dit miskend.

- 4.6. De rechtbank komt tot haar oordeel hoofdzakelijk op grond van delen uit het (thematische) ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 (DPV/AM-424/08/67920). Hierbij merkt de Minister op dat bij de totstandkoming van voornoemd ambtsbericht het Parsi Christian News Network (FCNN) als openbare bron is geraadpleegd. Om op dit ambtsbericht echter (onverkort) het oordeel te baseren dat de door de rechtbank geciteerde passages voor alle (bekeerde) christenen zou gelden is echter onjuist. De rechtbank onderkent ten onrechte niet dat de door haar geciteerde delen uit dit ambtsbericht voor een groot deel zien op de zogenaamde 'nieuwe' kerken, waarbij zich complicaties als gevolg van actieve bekering voordoen (in het bijzonder de door de rechtbank aangehaalde passage op pagina 8 van het ambtsbericht) en waarvoor de door de rechtbank genoemde gevallen bovendien veelal illustratief zijn. Uit de door de rechtbank aangehaalde passage op pagina 8 van het ambtsbericht blijkt bovendien dat van geweld tegen christenen en/of tot het christendom bekeerde voormalige moslims weinig bekend is. Desondanks komt de rechtbank, in de bestreden rechtsoverweging 2.4.5. op pagina 7 van de bestreden uitspraak, tot het oordeel dat er nu gevallen bekend zijn geworden waaruit blijkt dat tegen bekeerde christenen in Iran geweld wordt gebruikt waarbij de rechtbank mede doelt op geweld dat in gevangenschap is gebruikt (geweld van de zijde van de autoriteiten). De uitspraak mankeert daardoor aan duidelijkheid waar het betreft welk geweld jegens christenen (van medeburgers of van de autoriteiten) de rechtbank tot haar oordeel heeft doen komen.
- 4.7. Verder valt op dat de rechtbank in de bestreden uitspraak (rechtsoverweging 2.4.5. op pagina 7) heeft verwezen naar jurisprudentie van uw Afdeling, waaruit blijkt dat de inhoud van de (eerdere) ambtsberichten van juni 2007, februari 2008 en juli 2008 niet de conclusie rechtvaardigt dat een vreemdeling, reeds omdat hij in Nederland bekeerd is tot het christendom, bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Uit die eerdere ambtsberichten blijkt ook al dat de positie van christenen, waaronder tot christendom bekeerde voormalige moslims, in de perioden, waarop de ambtsberichten betrekking hebben, niet rooskleurig is, terwijl - zoals gesteld - dit volgens jurisprudentie van uw Afdeling er niet toe heeft moeten leiden dat aangenomen moet worden dat alleen al het zijn van christen op zichzelf gezien betekent dat bij terugkeer een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bestaat.

De Minister meent dat ook thans, op basis van het thematische ambtsbericht van mei 2009, tot eenzelfde conclusie gekomen kan worden en merkt in dit verband het volgende op.

- 4.8. Uit het ambtsbericht van mei 2009 komt een beeld over de positie van christenen naar voren dat nog altijd niet rooskleurig is. Uit dit ambtsbericht, in vervolg op en in het verlengde van de eerdere ambtsberichten over Iran, blijkt echter ook dat christenen in Iran met name problemen (kunnen) ondervinden indien zij zich actief met bekering van anderen bezig houden. Het ambtsbericht noopt echter niet tot de conclusie dat de enkele omstandigheid dat iemand die elders (buiten Iran) is bekeerd tot het

christendom, enkel al op grond daarvan bij terugkeer een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM zal bestaan.

- 4.9. Immers, op pagina 4 van voormeld (thematische) ambtsbericht wordt vermeld dat het is toegestaan het eigen geloof te belijden en op pagina 11 dat met name evangeliserende (lees: bekerende) christenen nauwgezet in de gaten worden gehouden en vaak lastig worden gevallen. Dit lijkt een continuering van de situatie die ook al bestond ten tijde van de perioden, waarop de eerdere ambtsberichten betrekking hebben, omdat ook daarin - als gesteld - is vermeld dat christenen met name bij bekeringsactiviteiten problemen kunnen ondervinden. De rechtbank heeft miskend dat er in dit opzicht geen verandering in de situatie van christenen in Iran heeft plaatsgevonden ten opzichte van de situatie ten tijde van de perioden, waarop de eerdere ambtsberichten over Iran zien.
- 4.10. Over de positie van terugkerende, tot het christendom bekeerde voormalige moslims, vermeldt het ambtsbericht op pagina 16 dat niets bekend is van enige bijzondere aandacht van de Iraanse autoriteiten voor deze groep. Het ambtsbericht is volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling een deskundigenadvies zodat van de juistheid, maar ook van de volledigheid ervan, uitgegaan dient te worden.
- Zie:*
- AbRS, 12 oktober 2001, AB 2001, 359
- 4.11. De volledigheid van het ambtsbericht brengt met zich mee dat niet aannemelijk is dat terugkerende, tot het christendom bekeerde, voormalige moslims (zoals verweerder) een 'real risk' lopen op een bij artikel 3 EVRM verboden behandeling van de zijde van autoriteiten, louter omdat zij christen zijn. De toenemende intimidatie van bekeerde christenen door de autoriteiten in de eerste maanden van 2009 en de golf van arrestaties, vermeld op pagina 15 van het ambtsbericht, lijken aldus gericht op in Iran wonende christenen, zijnde christen bij geboorte of zij die zich later tot het christendom bekeerden. Verweerder behoort niet tot deze groep, nu hij immers elders (hier te lande) tot het christendom bekeerd is, zodat niet aannemelijk is dat hem bij terugkeer naar Iran eenzelfde behandeling ten deel zal vallen.
- 4.12. Ten onrechte heeft de rechtbank nagelaten de hier bedoelde passages in onderlinge samenhang te bezien en zonder meer aangenomen dat de door haar aangehaalde en weergegeven passages uit het ambtsbericht voor alle christenen in Iran gelden. Daarnaast heeft de rechtbank niet tot het oordeel in de bestreden rechtsoverwegingen kunnen komen - hoewel op zichzelf gezien sprake is van intimidatie van christenen in Iran - vanwege het volgende. De rechtbank heeft miskend dat hieruit niet volgt dat christenen in Iran, louter vanwege het christen zijn, dienen te worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandeling, zoals bedoeld in voormelde jurisprudentie van het EHRM en uw Afdeling.
- 4.13. Gelet op voorgaande bestond er geen aanleiding om aan te nemen dat er voor verweerder, enkel omdat hij tot het christendom is bekeerd, een reëel risico bestaat om te worden gearresteerd en (gedurende korte dan wel langere tijd) te worden vastgehouden en (in dat verband) slachtoffer te worden van geweld.

- 4.14. Om een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM te doen, kon verweerder gelet op het voorgaande niet volstaan met aannemelijk te maken dat hij tot het christendom is bekeerd. Nu bovendien in de uitspraken van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 27 juli 2007 (AWB 07/27419 en AWB 07/27417) is vastgesteld dat de Minister het asielrelaas van verweerder in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, heeft de rechtbank miskend dat de Minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat verweerder niet met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat, in samenhang met het tot het christendom bekeerd zijn, een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is.
- 4.15. Anders dan de rechtbank in de bestreden uitspraak heeft overwogen, is het besluit van 15 augustus 2008 in de optiek van de Minister derhalve niet onvoldoende gemotiveerd waar het betreft de beoordeling of verweerdens louter omdat hij christen is, een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.
- 4.16. In het landgebonden beleid, zoals opgenomen in paragraaf C24/12.3.7 van de Vc, is specifiek ten aanzien van in Nederland tot het christendom bekeerde, uit Iran afkomstige, vreemdelingen bepaald:
- "Ten aanzien van Iraanse vreemdelingen die in Nederland zijn bekeerd tot het christendom is C2/2.6 van toepassing. Voor hen geldt voorts dat zij op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, Vw in aanmerking kunnen komen voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wanneer zij aannemelijk maken dat zij bekeerd zijn en dat zij al problemen hebben ondervonden om andere redenen dan de nieuwe geloofsovertuiging, die op zichzelf onvoldoende redenen vormen om een verblijfsvergunning asiel te verlenen."
- 4.17. Deze beleidparagraaf is gebaseerd op hetgeen is gebleken uit het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van juni 2007 (DPV/AM-905044). Uit dat ambtsbericht blijkt onder meer dat bekeringsactiviteiten verboden zijn. Repressie, intimidatie en arrestaties van christenen kunnen plaatsvinden als er sprake is van actieve bekering van moslims.
- 4.18. Ook uit het per 12 februari 2008 geactualiseerde algemeen ambtsbericht (DVP/AM-424/-07/51051) blijkt dat repressie en intimidatie van christenen heeft plaatsgevonden, maar dat dit samenhangt met actieve bekering van moslims. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de autoriteiten zich in de verslagperiode jegens (bekeerde) christenen heeft gewijzigd. Of in de verslagperiode geweld tegen christenen en/of tot het christendom bekeerde voormalige moslims is gebruikt, is niet bekend. In de Iraanse strafwetgeving zijn geen strafbepalingen opgenomen met betrekking tot afvalligheid van de islam. Er zijn in de verslagperiode geen gevallen bekend, waarin vanwege afvalligheid straffen zijn uitgesproken.
- 4.19. Voorstaande wordt andermaal bevestigd in het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 22 juli 2008 (DPV/AM-424/07/4417). Dit is ook door de Minister aangegeven in de brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 21 oktober 2008 (TK 2008-2009, 19 637,

nr. 1231). Het thematische ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 (DPV/AM-424/08/67920) werpt voorts evenmin een ander licht op de positie van christenen in Iran.

- 4.20. Het hiervoor onder 4.16. weergegeven beleid, dat op basis van de latere ambtsberichten nog immer actueel is, moet zo begrepen worden dat enkel het aannemelijk maken van de (nieuwe) geloofsovertuiging onvoldoende is voor statusverlening. Ten aanzien van vreemdelingen die pas in Nederland zijn bekeerd, kan een vergunning worden verleend als tevens is gebleken dat zij al andere problemen, die logischerwijs geen verband houden met hun latere bekering, in Iran hebben ondervonden. Er dient met andere woorden sprake te zijn van een cumulatie van elementen.
- 4.21. Naar het oordeel van de Minister wordt dit alles evenwel door de rechtbank miskend, althans de rechtbank lijkt aan de door verweerder aangehaalde en hierboven weergegeven ambtsberichten en andere publicaties ten onrechte de conclusie te verbinden dat reeds uit de omstandigheid dat verweerder tot het christendom is bekeerd, voortvloeit dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.
- 4.22. Uit de op dit punt bekende jurisprudentie, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), inzake Vilvarajah volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Volgens voornoemde uitspraak dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ('special distinguishing features'), waaruit een verhoogd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ('mere possibility') van schending is onvoldoende. Blijkens latere jurisprudentie van het Hof komt eveneens betekenis toe aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt getelateerd.
- Zie:*
 - *EHRM van 6 maart 2001 (JV 2001/104);*
 - *EHRM van 17 februari 2004, (JV 2004/128);*
 - *AbRS van 7 mei 2004, 200401920/1 (productie 2)*
- 4.23. De desbetreffende vreemdeling zal ook in geval van uitzetting naar landen, waar sprake is van georganiseerde grootschalige mensenrechtenschendingen jegens een groep, waartoe hij behoort, specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk moeten maken, wil artikel 3 EVRM hem bescherming kunnen bieden. Verwijdering is derhalve slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat er sprake is op een reëel risico van een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. Bovendien moet er sprake zijn van een door de uitzettende staat te voorziene "real risk" en niet slechts van een "mere possibility" dat iemand door uitzetting in zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling.
- 4.24. Uit de zowel door de Minister als verweerder aangehaalde publicaties volgt dat sprake is van repressie en intimidatie van christenen. De door

verweerder aangehaalde publicaties bieden in ieder geval geen grond voor de twijfel aan de juistheid en de volledigheid van de hiervoor aangehaalde ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken. Zoals hiervoor reeds is aangegeven zijn deze feiten ook betrokken bij de totstandkoming van het vigerende beleid. Benadrukt wordt wel dat in het beleid wel is opgenomen dat de enkele bekering tot het christendom, niet tot een prima facie statusverlening kan leiden. Gelet op al hetgeen hiervoor is overwogen kan het standpunt van verweerder dat dit beleid kennelijk onredelijk moet worden geacht, echter niet worden gevolgd. Dit alles heeft de rechtbank miskend.

- 4.25. In paragraaf C2/2.7 van de Verordeningencirculaire 2000 (hierna: Vc) is ten aanzien van "Godsdienst" in het algemeen opgenomen:

"Het begrip 'godsdienst' omvat op grond van artikel 3.37, eerste lid, onder b, VV met name theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald. Hieronder kan iedere godsdienst, levensbeschouwing of sekte worden geschaard, die als zodanig door de asielzoeker wordt beschouwd of door de overheid aan hem wordt toegedicht.

Vervolging om reden van godsdienst kan zich op verschillende manieren voordoen, zoals het totale verbod op godsdienstuitoefening en godsdienstonderwijs en ernstig discriminerende maatregelen tegen personen van een bepaalde godsdienstige overtuiging. Beperkingen op het recht een godsdienst te belijden moeten dusdanig streng zijn, dat het leven als gevolg van de overtuiging in het land van herkomst daardoor ernstig wordt belemmerd. Van personen die in het land van herkomst een minderheidsreligie aanhangen wordt niet verlangd dat zij deze verborgen houden."

- 4.26. In de bestreden beschikking van 15 augustus 2008 alsmede in het voornemen van 27 mei 2008 is door de Minister zowel aan voormelde beleidskader als het onder 4.16. aangegeven landgebonden beleid getoetst. Voorts is bij de beoordeling van de aanvraag van verweerder betrokken het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 12 februari 2008 (DVP/AM-424/-07/51051). Hierbij heeft de Minister geoordeeld dat, uitgaande van de geloofwaardigheid van de bekering van verweerder, niet aannemelijk is gemaakt dat verweerder enkel vanwege het feit dat hij zich in Nederland heeft bekeerd tot het christendom in zijn land van herkomst te vrezen heeft voor schending van artikel 3 EVRM. Hiertoe heeft de Minister ook verwezen naar het voormelde ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken. In dat ambtsbericht van februari 2008 wordt gesteld op pagina 41 dat er geen aanwijzingen zijn dat de houding van de autoriteiten zich in de verslagperiode jegens (bekeerde) christenen heeft gewijzigd. Er zijn - aldus het ambtsbericht - geen gevallen bekend van vervolging van christenen, geboren of bekeerd, die worden of werden vervolgd vanwege het enkele feit dat zij christen zijn. Er zijn wel gevallen bekend van christenen die zijn opgepakt (en later op borgtocht weer vrijgelaten) op beschuldiging van delicten als drugshandel, waarbij de

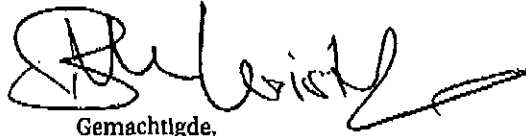
verdenking bestaat dat bekeringsactiviteiten de echte reden zijn. Of in de verslagperiode geweld tegen christenen en/of tegen tot het christendom bekeerde voormalige moslims is gebruikt is niet bekend. Op grond van de informatie waarover de Minister beschikt is er derhalve geen aanleiding te veronderstellen dat reeds het christen zijn c.q. het bekeerd zijn tot het christendom de betrokkene bij terugkeer in een zodanige situatie plaatst dat schending van artikel 3 EVRM moet worden aangenomen.

- 4.27. Zonder enige twijfel is de situatie in Iran ten aanzien van de godsdienstvrijheid onvergelykbaar met die in de westerse wereld. De situatie in Iran is echter niet zodanig dat zou moeten worden geconcludeerd dat verweerder zijn nieuwe geloof in Iran in het geheel niet zou kunnen belijden dan wel dat hij zijn geloof verborgen zou moeten houden, bij gebreke waarvan sprake zal zijn van een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM.
- 4.28. Men zou kunnen stellen dat het koesteren van denkbeelden en overtuigingen in het kader van de vrijheid van godsdienst als het kernrecht wordt beschouwd dat de grootste bescherming toekomt. Het delen van een geloof met geloofsgenoten geniet al weer mindere bescherming, terwijl wordt aangenomen dat op bekeringsactiviteiten nog verdergaande inbreuken denkbaar zijn. Hierbij gaat het in het onderhavige geval vanzelfsprekend om de betekenis van de vrijheid van godsdienst in relatie tot de verplichtingen van een staat om een vreemdeling al dan niet te verwijderen naar een land waar de vrijheid van godsdienst niet, althans niet voluit kan worden genoten. In dit verband wijst de Minister nogmaals op de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 28 februari 2006 (JV2006, 274), waaruit kan worden afgeleid dat lang niet iedere schending in een derde land van wat onder vigeur van het Europees Verdrag onder het mensenrecht van de godsdienstvrijheid valt, ook en tegelijkertijd tot de conclusie noopt dat verwijdering naar een dergelijk land rechtens niet aanvaardbaar zou zijn. Dat niet iedere beperking ten aanzien van de godsdienstvrijheid voldoende is om in aanmerking te komen voor verblijf - uitgangspunt van het hiervoor onder 4.27. weergegeven beleid - is derhalve, ook in het licht van de jurisprudentie van het EHRM, niet onaanvaardbaar.
- 4.29. Van verweerder mag worden verwacht dat hij zich ten aanzien van de door hem geuite wens actief bekeringsactiviteiten te verrichten terughoudend opstelt. Zijn toekomstig gedrag, dat hij in beginsel zelf kan bepalen, is in ieder geval mede bepalend voor het antwoord op de vraag of hij mogelijkwelks risico's loopt en welke risico's hij loopt. Uit het beleid vloeit voort dat van hem niet mag worden verwacht dat hij zijn geloof verborgen houdt. Uit de informatie waarover wordt beschikt blijkt echter niet dat het bekend worden van de bekering op zichzelf reeds leidt tot schending van artikel 3 EVRM. Dat verweerder echter, wil hij geen onnodige risico's lopen, zich ten aanzien van zijn wens te bekeren zal moeten beperken is geen onredelijke eis. Anders dan de rechtbank overweegt, is van een onvoldoende motivering in de optiek van de Minister dan ook geen sprake. De rechtbank heeft dat miskend.
- 4.30. Gelet op dit alles is de bestreden beschikking van 15 augustus 2008 afdoende gemotiveerd, terwijl dit besluit voorts in het licht van het ambtsbericht van

de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2009 geen nadere motivering behoeft noch dat het besluit deswege vernietigd dient te worden.

- 4.31. In aanmerking genomen voorts dat het asielrelaas van verweerder, zoals beoordeeld naar aanleiding van zijn asielaanvraag, ongeloofwaardig is bevonden, had de rechtbank, gelet op de motivering van de bestreden beschikking en het vigerende beleid terzake, het beroep ongegrond dienen te verklaren. Dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot het christendom is bekeerd, is onvoldoende voor statusverlening, nu rechtens onaantastbaar is vastgesteld dat het niet geloofwaardig is dat verweerder in Iran eerder andere problemen heeft ondervonden.
- 4.32. Gelet op dit alles komt de bestreden uitspraak voor vernietiging in aanmerking.
5. Conclusie
- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerder tegen het besluit van 15 augustus 2008 ingestelde beroep.

Den Haag, 3 augustus 2010

Gemachtigde,

*mr. B.M. Kristel, senior-procesvertegenwoordiger
Minister van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 90120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 7105
telefax 070 - 779 5506*